

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jana Kratochvíla a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně

KONREO, v.o.s., IČO: 04706498
sídlem Dobrovského 64, Brno
zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 2, Ostrava

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 31. 3. 2022, č. j. MSP-6/2022-ODKA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

I.

Vymezení věci a obsah správního spisu

1. Žalobkyně požádala žalovaného o uspokojení svého majetkového nároku z trestní sankce. Žalovaný zastavil řízení o žádosti, protože propadlá nemovitá věc byla neprodejná. Nepodařilo se ji totiž zpeněžit ve lhůtě jednoho roku podle § 6 odst. 2 věta za středníkem zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení (zákon o použití peněžních prostředků), ve znění účinném do 1. 1. 2023. Městský soud nepředložil věc Ústavnímu soudu, neboť toto ustanovení neporušovalo vlastnické právo nebo právo na spravedlivý proces žadatele o uspokojení majetkového nároku.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Krajský soud v Ostravě uložil rozsudkem ze dne 7. 3. 2019, č. j. 32 T 3/2018-4087 (trestní rozsudek), pachateli trestného činu trest propadnutí části majetku – nemovitostí a povinnost nahradit žalobkyni škodu ve výši 21 733 288 Kč společně s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 16 480 514 Kč ode dne 29. 1. 2019 do zaplacení. Žalobkyně požádala dne 5. 9. 2019 žalovaného o uspokojení majetkového nároku poškozeného z trestní sankce dle § 8 zákona o použití peněžních prostředků.
4. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (Úřad) doručil žalovanému dne 6. 10. 2020 přípis č. j. MSP-1767/2019-ODSK-VTS/12, v němž uvedl, že nemovité věci propadlé na základě trestního rozsudku nebyly zpeněženy do uplynutí jednoho roku, protože na zvláštní účet žalovaného nebudou zaslány žádné peněžní prostředky.
5. Žalovaný požádal Úřad přípisem ze dne 8. 6. 2021, č. j. MSP-1767/2019-ODSK-VTS/27, o informaci, kdy začal Úřad činit kroky ke zpeněžení propadlých nemovitostí. Úřad dne 21. 6. 2021 sdělil žalovanému, že roční lhůta dle § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků započala dne 30. 8. 2019. Prvním krokem byla výzva zasláná dne 11. 10. 2019 Krajskému soudu v Ostravě k podání návrhu na vklad vlastnického práva pro ČR s příslušností hospodařit pro Úřad.
6. Žalovaný vyzval žalobkyni dne 24. 6. 2021 k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že nemovitost není neprodejná v materiálním smyslu.
7. Žalovaný vydal dne 9. 9. 2021 usnesení č. j. MSP-1767/2019-ODSK-VTS/33 (prvostupňové rozhodnutí), kterým řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Žalobkyně podala rozklad, protože měla za to, že žalovaný neměl zastavit řízení o její žádosti a měl posečkat na uskutečnění veřejné dražby nemovitosti.
8. Ministr spravedlnosti konstatoval, že lhůta jednoho roku ke zpeněžení propadlé věci počala běžet dne 11. 10. 2019, marně uplynula dne 11. 10. 2020, a proto byla nemovitost neprodejná ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků. Řízení o žádosti žalobkyně muselo být zastaveno dle § 10 odst. 4 zákona o použití peněžních prostředků. Prodejnost věci se neposuzuje materiálně, protože § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků zakládá právní fikci neprodejnosti. Ministr dodal, že žalobkyně nijak nerozvedla své tvrzení o protiústavnosti upřednostnění veřejnoprávního nároku státu na odškodnění před soukromoprávním nárokem žalobkyně. Jednalo se o pouhou polemiku s vhodností zákonné úpravy, kterou žalovaný nemohl hodnotit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. Ministr spravedlnosti proto vydal dne 31. 3. 2022 rozhodnutí č. j. MSP-6/2022-ODKA-ROZ/3 (napadené rozhodnutí), kterým rozklad žalobkyně zamítl.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobkyně namítala, že žalovaný rozhodl dle § 6 odst. 2 věty za středníkem zákona o použití peněžních prostředků, která odporuje ústavnímu pořádku, a požadovala, aby Městský soud v Praze postupoval dle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Dle žalobkyně spočívá účel zákona o peněžních prostředcích v posílení ochrany poškozených trestnou činností. Právní fikce neprodejnosti, dle které se jakákoli věc považuje po uplynutí lhůty jednoho roku za neprodejnou, je v rozporu s tímto účelem, právem vlastnickým a právem na spravedlivý proces. Prakticky ve všech případech propadnutí podílu na věci ve spoluvlastnictví je nemožné podíl zpeněžit v roční lhůtě bez spolupráce všech spoluvlastníků, neboť je nejprve nutné vypořádat spoluvlastnictví a teprve poté lze uskutečnit prodej propadlé věci v dražbě. Zákon tak fakticky vylučuje propadlý podíl z použití pro uspokojení nároku poškozeného trestným činem. Kdyby podíl nepropadl, žalobkyně by se mohla domáhat uspokojení svého nároku po pachateli v exekuci. Ostatně sám zákonodárce v důvodové zprávě k § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků uvedl, že po uplynutí jednoho roku lze věc považovat za neprodejnou (vyvratitelná domněnka). V nynější věci šlo o bytovou jednotku 3+1 ve Frýdku-Místku, tj. věc materiálně zcela jistě prodejnou. Pro zastavení řízení o žádosti nebyl dán právní důvod, proto je nutné napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků není v rozporu s ústavním pořádkem, protože řízení o žádosti představuje pouze jeden, byť účinný, způsob náhrady škody způsobené trestným činem. Žalobkyně se může domoci náhrady škody v obvyklém vykonávacím řízení.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud ověřil, že žalobu podala včas a po vyčerpání řádných opravných prostředků osoba k tomu oprávněná, a žaloba splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
14. Městský soud se nejprve zabýval tím, zdali má věc předložit Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy pro rozpor § 6 odst. 2 věty za středníkem zákona o použití peněžních prostředků s vlastnickým právem a právem na spravedlivý proces.
15. Podle § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků ve znění účinném k okamžiku rozhodování žalovaného (31. 3. 2022) se věc nezpeněží, jde-li o věc, která je podle odstavce 3 vyloučena z povinnosti zpeněžení, nebo o věc neprodejnou; za věc neprodejnou se pro

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

účely tohoto zákona považuje věc, kterou se nepodaří zpeněžit do 1 roku poté, kdy k ní organizační složka začala plnit své úkoly podle § 15 odst. 1 zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.

16. Podle § 10 odst. 4 zákona o použití peněžních prostředků platí, že nebyly-li z majetkových sankcí uložených v označeném trestním řízení získány žádné peněžní prostředky, ministerstvo řízení zastaví.
17. Hlavním cílem zákona o použití peněžních prostředků je zlepšit uspokojení majetkových nároků osob poškozených trestným činem. Nejedná se o výlučný způsob uspokojení těchto nároků.
18. Současná úprava podle zákona o použití peněžních prostředků pouze poškozeným poskytuje další způsob, jak se domoci náhrady újmy. Oběti trestného činu se mohou svého nároku stále domáhat po pachateli trestného činu prostřednictvím exekuce adhezního výroku trestního rozsudku. Skutečnost, že exekuce adhezního výroku nemusí být natolik účinná jako postup dle zákona o použití peněžních prostředků, nezakládá sama o sobě protiústavnost. Pokud namítaný nedostatek zákona o použití peněžních prostředků by měl zakládat protiústavnost, tak protiústavní by musela být již situace před přijetím tohoto zákona, kdy by vůbec nebylo možné se náhrady újmy domoci z propadlého majetku nebo zaplaceného peněžitého trestu.
19. V této věci ani z ničeho nevyplývá, že by právo žalobkyně na náhradu škody způsobené trestným činem bylo znemožněno propadnutím nemovité věci pachatele, tj. že by pachatel v důsledku propadnutí věci byl nemajetný a nárok žalobkyně by neměl být z čeho uspokojen. Vyloučení věci z povinnosti zpeněžení podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích v důsledku marného uplynutí jednorocní lhůty pro zpeněžení neporušovalo vlastnické právo žalobkyně, ani její právo na spravedlivý proces.
20. Městský soud si je vědom, že § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků byl s účinností od 1. 1. 2023 novelizován zákonem č. 422/2022 Sb., a nově zní: *Postup podle odstavce 1 se nepoužije, jde-li o věc, která je podle odstavce 3 vyloučena z povinnosti zpeněžení, nebo o věc neprodejnou; za věc neprodejnou se pro účely tohoto zákona považuje věc, kterou se nepodaří zpeněžit do 2 let poté, kdy k ní organizační složka začala plnit své úkoly podle § 15 odst. 1 zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Tato lhůta neběží po dobu, po kterou bylo nakládání s věcí pozastaveno Nejvyšším soudem z důvodu probíhajícího dovolacího řízení nebo řízení o stížnosti pro porušení zákona v dané trestní věci, a rovněž po dobu, po kterou probíhá jiné soudní řízení, jehož výsledek je rozhodný pro další nakládání s věcí.*
21. Z důvodové zprávy k zákonu č. 422/2022 Sb., vyplývá, že zákonodárce považoval roční lhůtu stanovenou jako kritérium prodejnosti věci za příliš krátkou zejména v těch případech, kdy na věci vážnou práva třetích osob, jež je třeba vypořádat nebo zohlednit při prodeji. Kromě toho počítá nová úprava se zastavením lhůty po dobu vedení jiného soudního řízení, jehož výsledek může mít bezprostřední vliv na další nakládání s věcí (např. insolvenčního řízení, řízení o určení vlastnického práva k věci apod.), čímž má předejít případům, kdy by věc nebylo možné zpeněžit jen kvůli vyčkávání na výsledek soudního řízení. Dle zákonodárce nesleduje tato fiktivní neprodejnost žádný rozumný důvod.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Zákodárce dal za pravdu žalobkyni, že dřívější znění § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků vykazovalo nedostatky stran účelnosti. Avšak tato vada, existující v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, neodporovala ústavnímu pořádku. Zákon o použití peněžních prostředků se sice týkal vymahatelnosti majetkového nároku dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, ale nepředstavoval jediný nástroj ochrany tohoto práva. Žalobkyni nic nebránilo ve využití exekučního řízení. Jednalo se tak pouze o nedostatek právní úpravy nemající ústavní přesah. Městský soud proto nepředložil věc Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
23. Městský soud nedotvořil § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků ve znění účinném do 1. 1. 2023 tak, že nebral v potaz větu za středníkem upravující právní fikci neprodejnosti věci. Zúžení rozsahu právní normy (teleologická redukce) je výjimečný nástroj, který připadá v úvahu pouze za předpokladu, že právní norma upravuje širší okruh okolností, než který vyžaduje její účel. Popření principu účelnosti právní úpravy nebo rozpor s právně politickými představami interpreta právní normy nejsou důvodem pro dotvoření práva teleologickou redukcí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, čj. 8 As 79/2014-108, bod 37). Právě rozdíl mezi překročením účelu a nedostatečnou účelností právní normy je stěžejní pro posouzení stávající věci. Z legislativního vývoje § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků je patrné, že toto ustanovení ve znění účinném do 1. 1. 2023 nebylo účelné tak, jak zákonodárce původně zamýšlel, protože některé věci považovalo za neprodejné dříve, než mohla být jejich prodejnost posouzena. To však neznamená, že účel § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků vyžadoval, aby do jeho režimu náležely všechny propadlé věci bez ohledu na jakékoli časové omezení. Věta za středníkem nepřekročila účel zákona, pouze snížila jeho účelnost. Soudu proto nepřísluší dotvářet právo.
24. Městský soud rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí dle právního stavu v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 3. 2022 dle znění § 6 odst. 2 zákona o použití peněžních prostředků zakládajícího právní fikci neprodejnosti při nezpeněžení propadlé věci do jednoho roku od okamžiku, kdy k ní organizační složka začala plnit své úkoly podle § 15 odst. 1 zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Úřad provedl první úkon dne 11. 10. 2019, pročež lhůta marně uplynula dne 11. 10. 2020. V době rozhodování ministra spravedlnosti byla propadlá nemovitost na základě právní fikce již věcí neprodejnou, a to nezávisle na tom, že skutečně prodána být mohla. Žalovanému v tomto případě nezbylo, než řízení zastavit dle § 10 odst. 4 zákona o použití peněžních prostředků z důvodu nezískání žádných peněžních prostředků z propadnutí věci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Městský soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
26. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.